

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

"Οτε είμεθα βάρβαροι: είσέτι, καὶ δὲν κατελαμβάνομεν ὅτι σὶ πόδες μας πρέπει νὰ φέρωσι κάλους ὅπως φάνωνται ὅτι ἔχουσι κάλλη, καὶ ἡ ὁσφὺς τῶν ἀθροσώμων νεανιδῶν μας νὰ ἡ ἔντελλα ὡς σανὶς ὅπως φαίνηται δακτυλοῦ: δένια, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῆς βαρβαρότητος συμπτωμάτων εἴχομεν καὶ τὴν μητρικὴν στοργὴν, μεθ' ἣς αἱ ἑλληνίδες μητέρες ἐπότιζον τὰ χόνθη τῆς καρδίας των καὶ ἔξεπον αὐτὰ θάλλοντα ἀκμαῖα καὶ εὔχροα. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πράξωσιν ἄλλως· τὰ ἀγνὰ αὐτῶν στήθη πολὺ πρὸ τοῦ γάλακτος παρῆγον φυσιολογικῶς; τὴν στοργὴν· τὸ ἴδεωδες τῆς εὐδαιμονίας ἀπετελεῖτο δι' αὐτὰς ὑπὸ ζωηρῶν βοστρυχωδῶν κεφαλῶν καὶ μειδιαμάτων χερουβείμ καὶ παχουλῶν βραχιόνων σπαρταρώντων ὡς διὰ νὰ πετάξωσι· πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τρελλαίνωνται διὰ τὰς στρογγυλοπροσώπους καὶ φοδοπαρείους μικροσκοπικὰς ἔκείνας ὑπάρξεις ἃς ὁ

έρως εἰχεν ἔξαγάγει ἐκ τῶν πτυχῶν τῆς τιμᾶς κλίνης των; μήπως εἶχον διέλθει διὸ τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπλῶς ως δι' ὅπης χωρὶς νὰ συμπαραλάβωσι μεθ' ἔκυτῶν μέρος τῆς μητρικῆς ὑπάρξεως;

"Ως ή καρδία αὐτῶν ἔξεχειται ἀπὸ μητρικῆς ἀγάπης, ήτις κατὰ τὴν μεγαλοφυῖα ἔκφρασιν τοῦ Οὐργώ, εἰνε διανεμημένη ἔξι ἴσου εἰς ὅλα τὰ τέκνα καὶ ἐν τούτοις ἔκχαστον ἔχει αὐτήν ὀλέκληρον· οἱ πόθεις αὐτῶν δὲν ἔξετείνοντο πέραν ἐνὸς φαιδροῦ λίκνου· ἔξων ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν τέκνων των· ἡ ψυχὴ των ἥτο διανεμημένη εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὑπάρξεις· ἥσαν μητέρες· τοῦτο ἥρκει ὅπως ὥστιν εὐτυχεῖς.

Τώρα ἐντὸς τῶν γυναικείων καρδιῶν στιβάζονται σεσωρευμένα τόσα πράγματα· βελοῦδοι καὶ μεταξωτὰ καὶ τρίχαπτα καὶ πτερὰ καὶ κλειδοκύμβαλα καὶ ἐμπορικὰ ὀλέκληρα ὥστε δὲν ὑπολείπεται πλέον γῶρος διὰ τὴν στοργήν· τὸ ταλαιπωρούντι πιον δὲν χωρεῖ καὶ ἀφίεται ἔξω τῆς θύρας· ἀφίεται ἔξω ρίγοῦν ἔξι ἀδιαφορίας ως ἔκθετον· δὲν γρησιμοποιεῖται ἡ ἀγάπη, τους εὔτε κἄν πρὸς τήρησιν τῆς τιμῆς· δὲν θέτουσιν αὐτὸς οὐδὲ φρουρὸν κἄν τῆς πύλης ἀφ' ἧς ἔξηλθεν . . .

* * *

"Αλλ' εἴδετε πόσον νόστιμα εἴνε τὰ μικρά; εἴτε γυτάκια εἴνε καὶ στοιλίζουν μὲ φουντίτσαις τὰ αὐτάκια των καὶ κορδέλαις τὸν λαιμόν των, εἴτε κυνάρια καὶ τὰ φέρευν ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην καὶ ἀπὸ γειλέων εἰς γειλήν, εἴτε παιδάκια προκαλοῦντα φιλήματα διὰ τῶν ψελλισμάτων αὐτῶν καὶ περιπτύξεις διὰ τῶν ἀγγελικῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν γοητευτικῶν ἐκπλήξεών των;

Λί τοιαῦται μητέρες τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ κινοῦσι τὰ μικρά τῶν προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐκμεταλλευθοῦν ὑπὲρ ἔκυτῶν.

Τὰ ἐνδύσυν λοιπὸν μὲ κάτι· ζωηρὰ χρώματα κτυπῶντα εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ σχηματίζουν κομψὰς πλαγγόνας μὲ σκούφιας ἰδιοτρόπους, μὲ φυστανάκια ἔχοντα σκωτικὰς πτυχάς, μὲ κνήμας γυμνὰς καὶ γυμνοὺς βραχίονας, μὲ ταινίας ἀγνοῶ πῶς περιεργαμένας· καταδάλλουσι· δὲ διὰ πάντα ταῦτα τὴν πυρετώδη μέριμναν φιλαρετείας ἀκορέστου· διότι τὸ παιδίον καταντά συμπλήρωμα τῆς ἐνδυμασίας των, ζωντανὴ ταινία συρμένη

ὅπισθεν τῆς οὐρᾶς των, ἀνθρώπινον κόσμημα ἐπιτεῖνον τὴν ἐπιγινομένην ἐντύπωσιν, καὶ καταπίνουσι: μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς πᾶσαν ἐπιφύνησιν θαυμασμοῦ δι' αὐτὸν ώς πᾶσαν ἄλλην διὰ τὸ πτερὸν τοῦ πήλου των.

Ἡ νέα δὲ αὕτη ἀπόλαυσις, ὁ νέος οὔτος τῆς ἐπιδείξεως γαργαλισμὸς: τὰς καθιστὰ ἀπανθρώπους: ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωσι τὰ σύρουσι μαζί των: δὲν τὰ λησμονεῦσιν ὅπως δὲν λησμονοῦσι τὰ ἡπιδία των: ἐκέντουσιν αὐτὰ ἐν ταῖς αἰθούσαις, ἐν τοῖς περιπάτοις, ἐπὶ τῶν ξυλίνων ἔδωλίων τῶν Ὀλυμπίων ἢ τοῦ Φαλήρου, ὅπου τὰ ταλαιπωρχ ἡττώμενα ὑπὸ τοῦ ὑπονού κλείουσι τὰ ματάκια των καὶ ἀποκειμένωνται ὑπὸ τὴν ὑπαίθριον τῆς γυντὸς ὑγρασίαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὄνειρευόμενα ἵσως εἰς τὰ ἀόριστα ὄνειρά των φοβερὰς καὶ ἀποτροπαίους στρίγλας βασκνιζούσας τὰ μικρὰ παιδία καὶ προσκολλώσας βδελυρὰ χείλη ἐπὶ τοῦ μικροῦ των στόματος ὅπως ἀπορροφήσωσι τὴν ψυχήν των...

* * *

"Οσα δ' ἐπιζήσωσι καὶ δὲν γεμίσωσι διὰ τοῦ σωματιδίου των ἔνα λακκίσκον τοῦ νεκροταφείου — πόσον θλιβεροὶ εἴναι τῶν γηπίων οἱ τάφοι! — δίδοντα εἰς τὴν μητέρα των νὰ ἐπιδείξῃ ὅλα τὰ θέλγητρά της, ἐντὸς τῶν μαύρων τοῦ πένθους της, ὀφείλουσι ν' ἀναλάβωστεν ἄλλο πρόσωπον. Πρέπει νὰ εἴνε ζωηρά, σερπετά, διαβολάκια: νὰ εἴνε ἔξυπνα, ἀντὶ πάσης θυσίας, διὰ νὰ κάμουν ἐντύπωσιν: νὰ λέγωσι πολλὰ μετὰ προπετείας: καὶ τὰ ὑποβέβλητουν εἰς γυμνάσια πῶς νὰ στέκουν, πῶς νὰ βρεῖται, πῶς νὰ βλέπωσι, πῶς νὰ κινῶνται, πῶς νὰ χάρωσι, πῶς νὰ λυπῶνται: πῶς ὁ ψιττακὸς νὰ ἐπιχαλαμβάνῃ λέξεις: πῶς ὁ πίθηκος νὰ κάμηνη πηδήματα: πῶς ὁ ἡθιστὸς νὰ γειροκροτήται.

Καὶ καταπνίγουσι πάσχες τὰς ἐμφύτους τοῦ παιδὸς ὄρμάς, πάσσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς θορυβόδους παιδικῆς ἡλικίας, ἣν πιέζουσιν ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ των καλυσπίου ως κινεζικὸν πόδια.

Οὕτω δὲ σχηματίζονται ἐκτρώματά τινα περιπλόκου μορφογνοίας, τέρατα ἄνευ ἡλικίας, μὲ αἰσθήματα ἐκτραπέντας τοῦ ῥεῦ αὐτῶν, γεροντικαὶ ὑπάρξεις βαδίζουσαι: ἐπὶ παιδικῶν ποδῶν ώς ἐπὶ καλοβάθρων . . .

* * *

Θὰ μεγαλώσουν· τὰ ἄρρενα θ' ἀποκτήσουν μύστακα, τὰ θήλεα στῆθος καὶ θὰ ἐκφράζωσι τὰ ἐκρίμματα τοῦ ἐγκεφάλου αὐτῶν εἰς γαλλικὴν ἢ ἀλλην γλῶσσαν—διέτι δυνατὸν νὰ εἴνεταις ἡλιθιος εἰς πολλὰς γλώσσας—πληροῦντα τὰς πλατείας καὶ τοὺς περιπάτους μὲ τὰ γειρόκτιά των, τὰ μύρα των καὶ τὰς ώς νευροσπάστων κινήσεις των.

Λάβετε τώρα ἐν ζεῦγος τοιούτων ὅντων καὶ πρὶν τὰ συζεύξητε πρὸς διαιώνισιν τοῦ γένους των, μικροσκοπήσατέ τα· παρατηρήσατε τί θὰ εὔρητε ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῶν καὶ τί ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀτμοσφαίρᾳ ἦν ἐν νηπιακής ἀναπνήσουσιν ἡλικίας, καὶ ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅνειροπολεῖτε τὸ μέλλον της χύσατε πύρινα δάκρυα...

Μηδεὶς εἴπη ὅτι ταῦτα εἴνε ὑπερβολαῖ· ὑπάρχουσι τοιαῦται μητέρες παρ' ἡμῖν· εὐτυχῶς αἱ πλεῖσται τῶν ἐλληνίδων ἔχουσιν ἀκόμη τόπον ἐν τῇ καρδίᾳ των διὰ τὰ τέκνα των· δὲν ἐξεπολιτίσθησαν τόσον πολύ· ἀλλὰ πολλὰ φέσια καὶ τσεμπέρια καθαιροῦνται κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν κεφαλῶν καὶ ἀνυψοῦνται ἐπ' αὐτῶν τὰ πτερὰ τῶν στρουθοκαμήλων· πολλὰ ἐλεύθερα στήθη σφίγγεται κατ' ἔτος ὁ κορσές, ως διὰ νὰ τὰ συνθλιψῃ καὶ ἐξχαγάγῃ ἀπ' αὐτῶν πᾶν γενναῖον αἵσθημα...

Δὲν γενικεύομεν δὲν καταδικάζομεν συλλήβδην πάσας τὰς ἐλληνίδας μητέρας· αἱ καλαὶ πράττουσιν ἀπλῶς τὰ καθήκοντα των· δὲν ὑπαινιττόμεθα αὐτάς· ὁ ιατρὸς δὲν μεριμνᾷ περὶ τῶν ὑγιῶν· παρακολουθεῖ τὰ κρούσματα καὶ ἐξακριβώνει τὴν ἐπιθημίαν. Ἐν τοῖς δεινοῖς χρόνοις, οὓς διερχόμεθα, τὸ ὑψιστὸν τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα ἀπαιτεῖ καὶ οἱ νοσοῦντες νὰ θεραπευθῶσσε καὶ τὸ νόσημα νὰ μη μεταδοθῇ.

A. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

